

prolet

memo #4

τα εργατικά συμφέροντα πρώτα και πάντα!

ενάντια στην
υποτίμησή μας...

★ ΜΕΙΩΣΗ

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

★ ΑΥΞΗΣΗ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

γιατι υπάρχουν και οι εργατικές απαντήσεις
στην κρίση!

Μείωση του χρόνου εργασίας!

Τι συμβαίνει όταν, εδώ και περισσότερα από 30 χρόνια, η **παραγωγικότητα της εργασίας αυξάνεται** αλματωδώς; Ο αριθμός των προϊόντων που παράγονται στον ίδιο χρόνο εργασίας αυξάνεται και αυτός. Πρόκειται φυσικά για προϊόντα που αφορούν όλο το φάσμα των καπιταλιστικών δραστηριοτήτων, από τα αγροτικά προϊόντα (πρωτογενής τομέας) μέχρι τις κάθε είδους υπηρεσίες (τριτογενής τομέας της παραγωγής).

Τα αίτια αυτής της αύξησης μπορούν να συνοψιστούν σε τρεις άξονες:

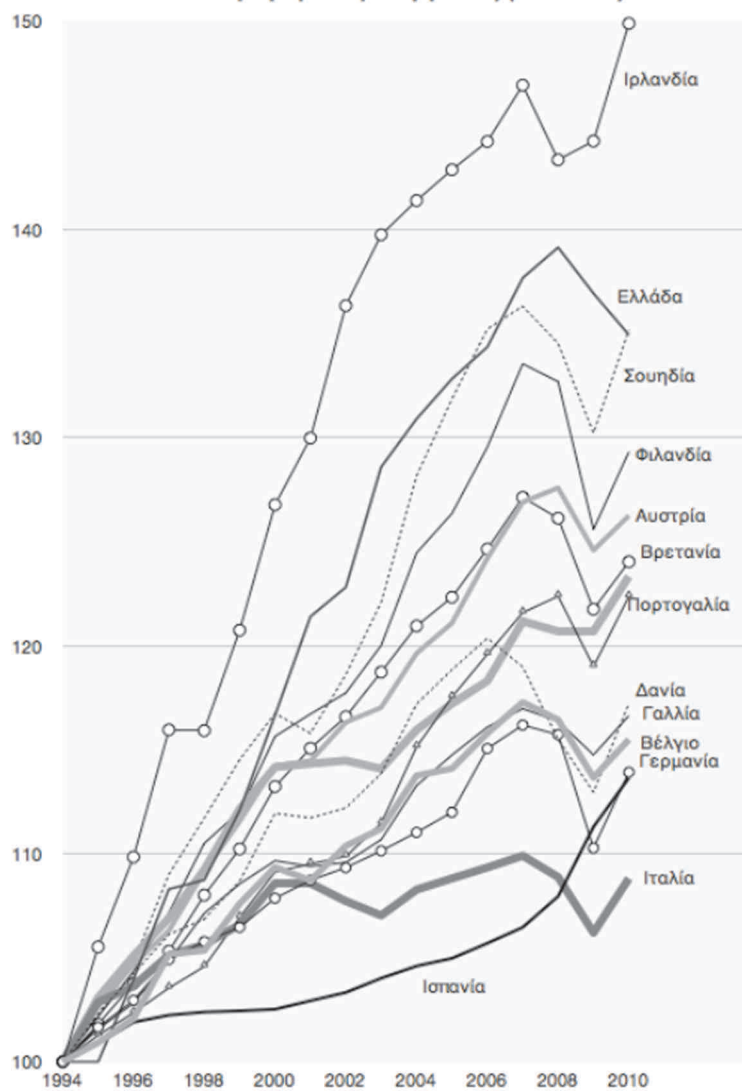
1) Στην τεχνολογική και επιστημονική «πρόοδο». Η χρήση σύγχρονων φυτοφαρμάκων, ζωοτροφών και μηχανημάτων συγκομιδής (πρωτογενής τομέας), η χρήση αυτόματων/ρομποτικών μηχανών στα εργοστάσια (δευτερογενής), η χρήση των Η/Υ, του ίντερνετ και της κινητής τηλεφωνίας (τριτογενής) είναι μερικά μόνο ενδεικτικά παραδείγματα. Αν κάποιος δουλεύει για παραπάνω από 20 χρόνια σε μια δουλειά, μπορεί να γνωρίζει από πρώτο χέρι πόση παραπάνω δουλειά βγαίνει σε μια ώρα με τη χρήση αυτών των τεχνικών μέσων.

2) Στη εντατικοποίηση της εργασίας. Τα ευέλικτα ωράρια, η απειλή της απόλυσης, αν δεν εκπληρωθούν συγκεκριμένοι στόχοι, η έλλειψη σαφώς διατυπωμένης σχέσης εργασίας (π.χ. μαύρη εργασία ή «μπλοκάκηδες» μισθωτοί) και η χρήση της τεχνολογίας (π.χ. κάμερες ή προγράμματα αξιολόγησης της απόδοσης) αποτελούν το σύγχρονο βούρδουλα που οδηγεί στην αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας και του κέρδους για το αφεντικό.

3) Στις αυξημένες ικανότητες/δεξιότητες της σύγχρονης εργατικής τάξης. Οι σύγχρονοι προλετάριοι είναι πιο παραγωγικοί όχι μόνο εξαιτίας της λυκειακής και της μεταλυκειακής εκπαίδευσης που πιθανώς έχει ο καθένας και η καθεμία ξεχωριστά. Η σύγχρονη πολυεθνική εργατική τάξη κουβαλά, σαν σύνολο, την εμπειρία και τη γνώση για όλων των ειδών τις δουλειές – από το χωράφι και την οικοδομή μέχρι το γραφείο και τη χρήση των υπολογιστών και του ίντερνετ.

Είμαστε πολύ πιο παραγωγικοί από ότι 30, 20 ή ακόμα και 10 χρόνια πριν. Θα ήταν λοιπόν απολύτως λογικό και δίκαιο **να αγωνιστούμε ενάντια στην εντατικοποίηση και να απαιτήσουμε να δουλεύουμε λιγότερες ώρες.** Το γεγονός

Παραγωγικότητα εργασίας (1994=100)

Πηγή: Ameco Database Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ότι κάποιοι από εμάς δουλεύουν εξαντλητικά 10 ή και 12 ώρες την ημέρα ενώ κάποια άλλα τμήματα της εργατικής τάξης είναι στην ανεργία και στη μισο-απασχόληση δεν είναι μια φυσική εξέλιξη, ούτε φταίει γενικά και αόριστα η κρίση και ο μικρός αριθμός θέσεων εργασίας. Τα αφεντικά επιλέγουν να διαχειριστούν την κρίση προς όφελός τους, πάνω στις πλάτες μας, με σκοπό την υποτίμησή μας. Το σύνθημα «λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους» είναι η δίκαιη εργατική απάντηση, για να μη φαγωθούμε μεταξύ μας, για να μην στοιβαζόμαστε στις ουρές του ΟΑΕΔ μήπως και βγούμε «ωφελούμενοι» με ένα κουπόνι (“voucher”) της εξαθλίωσης.

Ο βασικός μισθός πρέπει να καλύπτει όλες τις βασικές ανάγκες!

Τι συμβαίνει όταν η έκρηξη της παραγωγής εμπορευμάτων και υπηρεσιών δεν συνοδεύεται από αντίστοιχες αυξήσεις στους μισθούς; Η λογική απάντηση θα ήταν ότι τα προϊόντα μένουν απούλητα. Η πραγματική απάντηση των αφεντικών ήταν «αγοράστε με δανεικά!», σαν μια παράταση ζωής μέχρι το ξέσπασμα της κρίσης. Από τότε και μετά οι «ανάγκες» των αφεντικών μπήκαν σε πρώτο πλάνο. Γιατί, δεν λέμε, έχουν και τα αφεντικά τα δικά τους δίκια! Η επιχείρηση θα πρέπει να μεγιστοποιεί το κέρδος της. Κάθε επιχείρηση έχει αυτήν την «ανάγκη», γιατί κάθε αφεντικό δεν την τρέχει για να καλύπτει απλά «βασικές ανάγκες» αλλά έχει στόχο μεγαλύτερα κέρδη χρόνο με το χρόνο. Κάπως έτσι η εργατική τάξη, όσοι και όσες ζούμε πουλώντας τη εργατική μας δύναμη, μπήκαμε στον πάγκο του χασάπη για να «σωθεί» η μία ή η άλλη επιχείρηση απέναντι στον ανταγωνισμό της αγοράς.

Μετά την παραζάλη της κατανάλωσης με δανεικά και την αυτό-επιβεβαίωση μέσα από αυτήν την κατανάλωση, το να μιλά κανείς για βασικές ανάγκες που δεν καλύπτονται μάλλον ακούγεται σαν ιστορία ατομικής αποτυχίας, που καλύτερο θα ήταν να έμενε κρυφή. Παρόλα αυτά συνεχίζουμε...

Δεν θα ήταν λογικό μια νεαρή εργάτρια, ένας νεαρός εργάτης που δουλεύει πενήνθήμερο / 8ωρο να μπορεί να πληρώσει το νοίκι του; Να μπορεί παράλληλα να εξασφαλίσει τα βασικά για την διαβίωσή της – όπως να έχει ρεύμα, νερό, φαγητό και

τηλέφωνο; Και όλα αυτά από τον μισθό που βγάζει δουλεύοντας!

Η πραγματικότητα, όπως τη ζούνε οι σύγχρονοι εργάτες και εργάτριες, απέχει αρκετά από τέτοιου είδους δυνατότητες. Πώς θα μπορούσε να τις πλησιάσει κανείς, όταν ο βασικός μισθός για τους κάτω των 25 είναι στα 510 ευρώ μικτά για 8ωρό (420 καθαρά); Όχι ότι για άνω των 25 είναι πολύ καλύτερα τα πράγματα. Συνήθως λοιπόν, καθώς δεν είναι εφικτή η κάλυψη ταυτόχρονα ενοικίου και διαβίωσης, πολλοί από τους νέους και νέες που εργάζονται αναγκάζονται να στραφούν στο ασφυκτικό πλαίσιο της «οικογενειακής θαλπωρής».

Πώς θα σας φαινόταν μάλιστα, αν παραδεχόμασταν ότι οι βασικές ανάγκες δεν περιλαμβάνουν μόνο ό,τι μπορεί να συμπεριληφθεί σε αυτά που αποτελούν το «όριο επιβίωσης» - δηλαδή ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας, τροφή, νερό και ρεύμα – αλλά περιλαμβάνουν όλες τις σύγχρονες ανάγκες που συνθέτουν μία αξιοπρεπή διαβίωση. Δεν αναφερόμαστε στην επιθυμία για την αγορά κάποιου ακριβού gadget, αλλά σε όλες τις ανάγκες όπως αυτές ορίζονται από τις κάθε φορά δεδομένες κοινωνικές/ιστορικές συνθήκες.

Για παράδειγμα, χρειαζόμαστε ρούχα να φορέσουμε και παπούτσια. Θέλουμε να μπορούμε να βγαίνουμε για καφέ ή ποτό με την παρέα. Να πάμε θέατρο, σινεμά ή σε μια συναυλία. Χρειαζόμαστε να έχουμε και να συντηρούμε ένα μέσο μεταφοράς, έστω φθηνό (π.χ. ένα παπί). Θέλουμε να πάρουμε βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες, όπως και δώρα για φίλους και φίλες. Χρειαζόμαστε και διακοπές!

Αποτελούν όλα τα παραπάνω υπερβολικές απαιτήσεις; Τολμάμε να μιλάμε για κοινωνικές ανάγκες όπως οι διακοπές με 30% ανεργία; Ναι, μιλάμε και για όλα αυτά! Γιατί κάθε έκπτωση σε όλες αυτές τις ανάγκες μας, που θα έπρεπε να είναι αδιαπραγμάτευτες, μας κοστίζει. Όχι μόνο σαν άμεσες υλικές στερήσεις, αλλά και ψυχοσυναισθηματικά με όρους κοινωνικότητας. **Είναι θέμα αξιοπρέπειας και θα πρέπει να μπορούμε να τα καλύπτουμε όλα αυτά αποκλειστικά από το μισθό.** Χωρίς δανεικά, χωρίς στερήσεις και χωρίς εμβάσματα από την οικογένεια!

συμβούλιο για την
εργατική **αυτονομία**

www.autonomia.gr

πολιτική στήριξη
του **πλάνου**

30/900

plano30900.gr